

Sygn. akt IV CSK 480/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. S.
przy uczestnictwie A. P.
o wykreślenie ograniczonego prawa rzeczowego wpisanego
w księdze wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 lutego 2017 r. wnioskodawca J. S. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania „1. Czy prawo służebności osobistej, wygasa na zasadzie konfuzji z chwilą późniejszego nabycia przez spadkobiercę udziału we współwłasności nieruchomości obciążonej służebnością w sprawie o dział spadku?”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Wnioskodawca nieskutecznie powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., której wykazanie, poza przedstawieniem występującego w sprawie problemu prawnego, wymaga wskazania przepisów stanowiących źródło jego powstania, przekonania w drodze stosownej argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, dotychczas nierozwiązane, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wykazania, na czym polega jego uniwersalne znaczenie. Uzasadnienie wniosku skarżącego nie spełnia tych warunków, gdyż wnioskodawca nie przedstawił żadnych argumentów prawnych mogących przekonać, że w sprawie pojawił się istotny, abstrakcyjny, budzący poważne wątpliwości problem, który wymagałby rozwiązania przez Sąd Najwyższy.

Niezależnie od tego, postawiona przez skarżącego kwestia nie może być uznana za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż - wbrew odmiennemu przekonaniu skarżącego - nie odznacza się cechą „nowości” i znalazła już wyjaśnienie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 10 marca 1983 r. (III CZP 3/83, OSNC 1983, nr 8, poz. 115),

Sąd Najwyższy stwierdził, że nabycie w drodze dziedziczenia udziału w spadku, w skład którego wchodzi nieruchomość obciążona służebnością osobistą, przez osobę, której służebność przysługuje, nie powoduje wygaśnięcia tej służebności; analogiczne stanowisko, oparte na założeniu, że do konsolidacji (konfuzji) może dojść tylko wówczas, gdy zachodzi pełna tożsamość podmiotu uprawnionego i właściciela stanowiło podstawę orzeczeń dotyczących służebności gruntowych (por. postanowienia z dnia 25 kwietnia 2007 r., IV CSK 40/07 i z dnia 18 lutego 2016 r., II CSK 142/15, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

kc